

[Tyroll]

slag fra det radikale venstre, og at det kan forventes at få flertal. Der er ikke tale om, at man på mindste måde angiver, hvad man har tænkt sig at stille op over for den situation, hvordan man vil forholde sig. Ja, man vil måske tage et valg, hvis det går højt, men hvad så, hvis der alligevel stadig væk er et borgerligt flertal efter et valg? Vil man overhovedet acceptere, hvis man er socialdemokrat og placeret i den danske fagbevægelse, at noget sådant gennemføres her? Vil man i givet fald finde sig i, at man får frataget de aktionsmuligheder, der ligesom er lagt op til at man vil fratage arbejderne her?

Jeg tror ikke meget på, at der er mange af de borgerlige partier, der egentlig ønsker den gensidighed, som de påstår at de ønsker, og som egentlig vil foretage de indgreb, som jeg efterlyste, i forhold til arbejdsgiverne. Men jeg er ret sikker på, at samtlige disse borgerlige partier er indstillet på at foretage nogle indgreb over for fagbevægelsen, er indstillet på i givet fald at fjerne muligheden for at iværksætte blokade for at opnå overenskomst, for at sikre, at det er ordnede arbejdsforhold, der gælder hos de enkelte arbejdsgivere. Jeg vil da gerne korrigeres af de borgerlige politikere, som er ordførere her. Jeg vil gerne korrigeres på dette punkt. Jeg vil gerne høre, hvordan de stiller sig over for dette, at Dansk Arbejdsgiverforening altså har tvunget en arbejdsgiver til at indgå eksklusivaftale.

Dohrmann (FP):

Når man lytter til forligspartierne, kan man forstå, at de har store problemer med at finde nogle besparelser, og efter at have overværet forestillingen her i dag har jeg et enkelt forslag, som jeg synes man burde overveje inden for de kredse. Det har relation til de planer, man har med hensyn til Det kgl. Teater. Jeg vil vove den påstand, at magen til skuespillere og taskenspillere, som vi her har set optræde på talerstolen i dag, finder man ikke ovre på Det kgl. Teater.

Først oplever vi det radikale venstre, som stemmer imod nogle ændringsforslag, som det faktisk selv har – ikke fremsat, men gjort sig til talsmand for. I næste omgang kommer nu CD og meddeler, at det ikke kan stemme for en dagsorden, som faktisk udtrykker nøjagtig det, som CD i det hele taget har gjort sig til talsmand for. Derfor vil jeg tillade mig

at bruge udtrykket skuespillere og taskenspillere.

Vi ved jo alle sammen godt, at alt, hvad der foregår her i salen mellem de radikale og CD, er aftalt på forhånd. Det er jo noget, der er aftalt. Der er slet ikke noget at raffe om. Man har siddet i en krog, man har diskuteret, hvordan man nu skulle klare den situation, at man har sagt det ene udadtil og nu kommer der lige pludselig et forslag og en dagsorden, som udtrykker det, som partierne har gjort sig til talsmænd for. Hvad gør man så? Man sætter sig ned, og man aftaler, at først springer de radikale, og bagefter springer CD. Derfor synes jeg faktisk, at man alvorligt skulle overveje det med Det kgl. Teater. Vi kan ikke komme længere ned på skuespillerstadiet, end vi er for øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg er selvfølgelig smigret over, at sammenligningen går på Det kgl. Teater. Hvis jeg skulle gøre gengæld over for forskellige fra fremskridtspartiet, herunder den seneste taler, ved jeg ikke, hvilken dilettantgruppe i hvilket forsamlingshus jeg skulle sammenligne med for at finde det nøjagtige, det rigtige, sammenligningsgrundlag.

Hr. Dohrmanns fremstilling viser, at han ikke ved en snus om, hvad det her drejer sig om. Hvis han havde fulgt med, ville han vide, at offentligheden gennem radio, TV og presse allerede for 8 eller 10 dage siden blev underrettet om, hvad CDs stilling ville være til et dagsordensforslag af den art. Det er meddelt for længe, længe siden, inden de radikale nogen sinde fandt ud af, hvor de stod, og inden vi andre fandt ud af det.

Jens Peter Jensen (V):

Jeg tager ikke ordet som ordfører i denne sag. Som man vil have bemærket, har jeg været borte fra tinget i et par måneder og haft lejlighed til at gøre nogle iagttagelser. En af disse iagttagelser er denne, at man ikke er kommet videre med den sag, der nu er på dagsordenen, i de 2 måneder. Man er egentlig ikke kommet videre, end man var den 13. november 1980, da vi havde sagen til første behandling. Da havde jeg lejlighed til at være ordfører og nævnte, at det kunne være, vi i løbet af 1981 kunne nå til nogle tanker, vi